

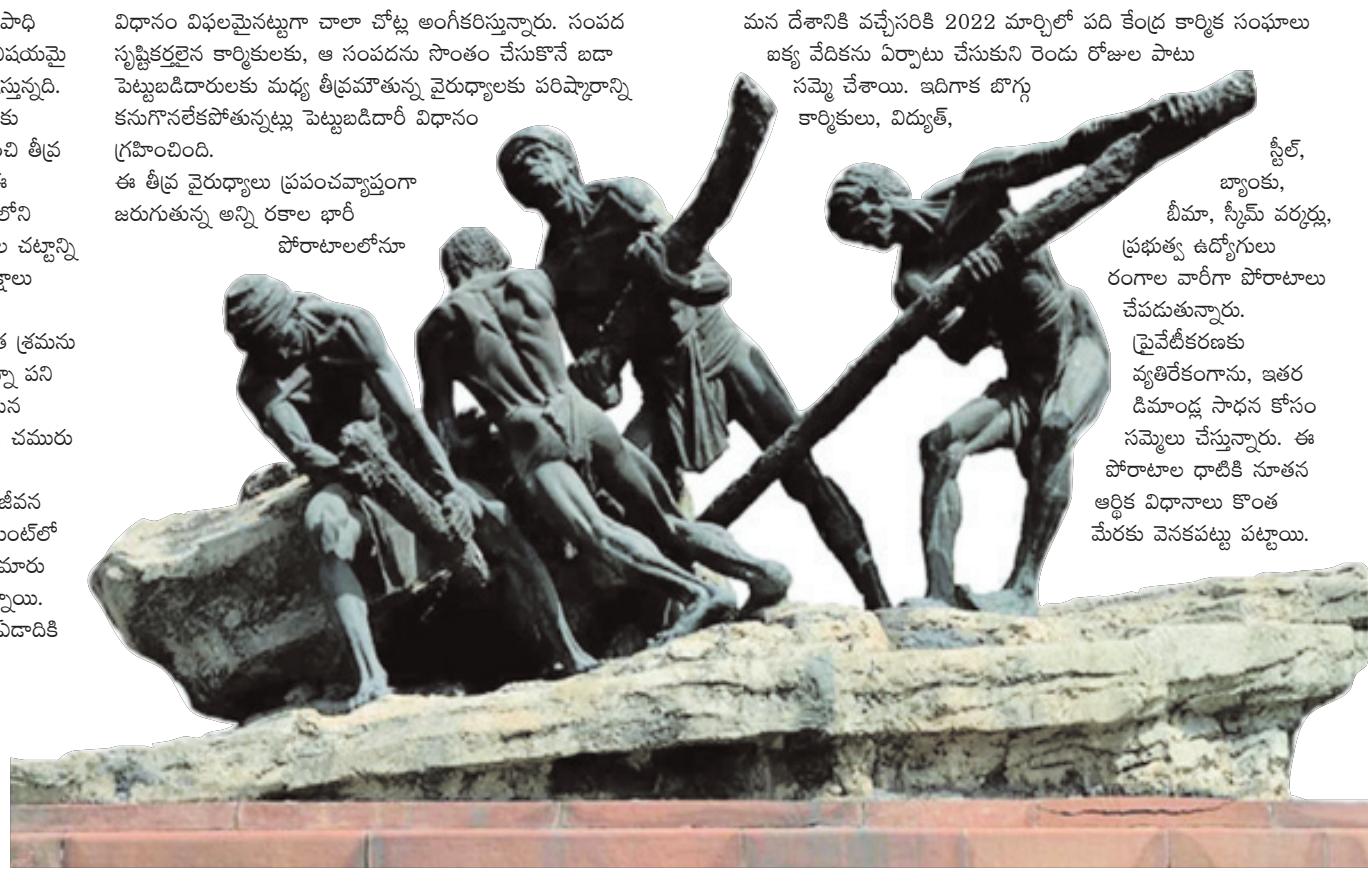
ជំនាញ ប៊ូណាយ សំខាន់ ទី៧០.. រួមចិត្តលុយបាន

వందేళ్ళ కిందట మన దేశంలో మొట్టమొదచిసాలిగా మేడే జరుపుకున్నాం. 1923లో మేడే సందర్భంగా మద్రాస్ మెల్లనా బీచ్లో కాప్రెడ్ సింగరవేలు ఎర్జిషిండా అవిష్కరించారు. అయితే నేడు మన కాల్చికాల వర్గం తిలిగి బ్రాటీష్ వలస పాలన నాటి పరిస్థితులలోకి నెట్టివేయబడుతోంది. ఎనిమిది గంటల పని, 8 గంటల విత్రాంతి, 8 గంటల స్వేచ్ఛాభీసం కోసం చేసిన పోరాటానికి చిహ్నాం మేడే. కాల్చికాల వర్గ పోరాటాలు, త్వాగాల ఫలితంగానే 8 గంటల పని విధానం ఏర్పడింది. గరిష్టంగా రీజుకి 8 గంటల పని, వారానికి 48 గంటల పని వుండాలని 1919లో జిలగిన ఐల్స్‌బి (అంతర్జాతీయ కాల్చికాల సంస్థ) మొదటి సమావేశం నీర్చయించింది. అంతేగాదు, కాల్చికాల వర్గపోరాటం ద్వారా మాత్రమే మెరుగైన పని పరిస్థితులను సాధించుకోగలిగారు. సంఘాన్ని ఏర్పాటుచేసుకునే పాక్ష సమ్మై చేసే పాక్ష కూడా వారు పాందగలిగారు. మన దేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన వెంటనే 1948లో ఫౌండ్ ల చట్టం రూపొందించబడింది. స్వాతంత్ర్య పోరాటంలో చురుగ్గా పాల్గొన్న కాల్చికాల ఆకాంక్షలు కొంతమేరకు ప్రతిబంబించేలా పని గంటలకు సంబంధించిన కొన్ని సెక్షన్లను ఈ చట్టంలో పాందుపరిచారు. అయితే, పెట్టుబడిదారుల లాభాల పెంపుకోసం ఏర్పడిన సయా ఉదారవాద పాలనలో పని గంటలను పెంచడం ద్వారా, వారు కష్టపడి సాధించుకున్న పాక్ష లపై దాడి చేయడం ద్వారా కాల్చికాల ను దీచుకునేందుకు తీవ్ర ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయి.

మాడీ ప్రభుత్వం ఆమాదించిన నాలుగు లేబర్ కోడ్సుల్లో ఒకటినే ఉపాధి భారత, అరోగ్యం, వని పరిశీలనలకు సంబంధించిన నిబంధనల విషయమై సంస్థలకు మినస్టర్సులుపైనిచ్చే అధికారాన్ని రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలకు ఇస్తున్నది. ఆ వెంటనే పటు రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు వని గంటలను 8 నుంచి 12కు పెంచుతూ ఫౌళ్కరీ చట్టాన్ని సవరించాయి. అయితే కార్బూకుల నుంచి తీవ్ర వ్యుతిరేకత రావడంతో వాటిలో కొన్ని రాష్ట్రాలు వెనక్కి తగ్గాయి. ఈ క్రమంలోనే విజిష్టి పాలనలో వున్న కూరాటక, డిఎంకె నాయకత్వంలోనే తమిళనాడు ప్రభుత్వం కార్బూకుల పనిగంటలను పెంచేలా ఫౌళ్కరీల చట్టాన్ని సవరించాయి. కార్బూకు సంఘాలతో పాటు పాలక డివిండ మిత్రవక్షాలు తీవ్రంగా వ్యక్తిరేకించడంతో తమిళనాడు ముఖ్యమంత్రి బిల్లును నిలిపిచేస్తున్నట్టు ప్రకటించాలి వచ్చింది. కార్బూకుడి నుంచి మరింత త్రమను పించుకోవాలన్నా, యజమాని లాభాలను మరింత పెంచుకోవాలన్నా వని గంటల పెంట ముఖ్య సాధనంగా ఉపయోగపడుతుండన్నది తెలిసిన విషయమే ద్రవ్యోభ్యం పెరిగిపోతోంటే మరీ ముఖ్యంగా ఆహారం, చమురు ధరలు పెరిగిపోతోంటే...అమరికా, బ్రిటిష్, అనేక యూరోపియన్ యూనియన్ దేశాలలో నిజవేతనాలు పడిపోతున్నాయి. బ్రిల్యన్లో జీవన ప్రమాణాలు 2022లో దారుణంగా పడిపోయాయి. భారత పార్శవమెంటల్లో ప్రవేశపెట్టిన 2022-23 ఆర్టీక్ సర్వే క్రారంగం గత రెండెళ్లలో సుమారు 36.5 కోట్ల మంది గ్రామిణ కార్బూకుల నిజవేతనాలు స్థబ్మగా వున్నాయి. 2014-15 నుంచి 2021-22 మధ్య నిజ వేతనాల వృద్ధి రేటు ఏడాడికి ఒక్క శాతం కంటే తక్కుపగా నమోదైంది.

ప్రపంచవ్యాప్తంగా కార్బూకవర్గం మేడే జరువుకుంటున్న ఈ సందర్భంలో... పెట్టుబడిదారీ దేశాలలో 8 గంటల పని దినంతో పాటుగా కష్టపడి సాధించుకున్న హక్కులన్నీ డాడికి గురవుతున్నాయి. వేతనాలు, బోన్సులు, బింభసు కోతకు గురవుతున్నాయి. పూర్తి పెసన్ పొందేదుకు రిటర్నైంట్ వయసు పెంచుతున్నారు. కార్బూక సంఘాల హక్కులపై, మరీ ముఖ్యంగా సమ్మే చేసే హక్కుపైన డాడి జరుగుతోంది.

వ్యవస్థాగత సంక్లోభాన్ని ఎదుర్కొంటున్న పెట్టుబడిదారి వ్యవస్థ దాని నుంచి తైలపడె పరిజ్ఞార మార్గాన్ని ఇప్పటికీ కనిపెట్టేలేకపోయాంది. కార్బూక వర్గం, శ్రమ జీవులు స్థాపించిన అపార సంపదను కొన్ని ధనిక దేశాలలో కొద్దిమంది సాంగ్రహించిన చేసుకుంటున్నారు. అప్పార్కుమెన శాప్రసాంకేతిక పురోగతులను ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం గాక, బడా కార్బూరైట్లు, బహుళజత్తాతి కంపెనీల లాఖాల కోసం వినియోగిస్తున్నారు. 1970లలో పెట్టుబడిదారి సంక్లోభానికి పరిపూర్వంగా తీసుకొచ్చిన నూతన ఆర్థిక

ప్రపంచికరణపై నంధించిన కవితాను

మాస్కులు దూయాన్న లూపుబడచర దన నమచై
బైటప్పదే పరిష్కార మూర్ఖున్ని ఇప్పటికీ కనిపెట్టలేకపోయాంది. కార్బూక వగ్గం,
శ్రమ జీవులు స్ఫైంచిన అపార సంపదను కొన్ని ధనిక దేశాలలో
కొద్దుమంది స్నేధించిన చేసుకుంటున్నారు. అపూర్వమైన శాస్త్రసాంకేతిక
పురోగతులను ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం గాక, బదా కార్బూటెట్లు,
బహుళజాతి కంపెనీల లాభాల కోసం విషయాగిస్తున్నారు. 1970లలో
పెట్టుబడింది సంక్లోభానికి పరిష్కారంగా తీసుకొచ్చిన నూతన ఆర్థిక
కనిపెస్తున్నాయి. రహణ కార్బూకులు, టైల్స్ కార్బూకులు, నర్సులు, డాక్టర్లతో
సహ ఇతర అరోగ్య రంగ కార్బూకులు, తీచర్లు, లక్ష్మరథ్లు, విద్యార్థంగ
ఉద్యోగులు, రిలైట్ రంగ కార్బూకులు, ప్రభుత్వ రంగ ఉద్యోగులు,
ఆటోమెట్రెల కార్బూకులు, అమేజాన్, గూగుల్, స్టోర్స్ కార్బూకులు, గీగ్
వర్కర్లు తదితరులు అమెరికా, బ్రిటిష్, ప్రాస్టి, జర్జీస్, ఇటలీ, గ్రీన్...ఇతర
అనేక దేశాలలో మునుపెన్నదూ లేని విధంగా నుద్దు నమ్ములకు,
అపూర్వమైన పోరాటాలకు దిగుతున్నారు.

ప్రపక్తించలేకపోయాంది. స్టోమ్ వర్కర్లు పోరాటాల ద్వారా వేతనం, ఇతర
బెనిఫిట్లను సాధించుకోగలిగారు. పేదలకు, మరి ముఖ్యంగా మహిళలు
పిల్లలకు నేప చేసే ఈ పథకాలను క్రైస్తీకరించకుండా, నిర్మిర్యం
చేయకుండా అడ్కెట్ గలిగారు. సంయుక్త కిసాన్ మోర్చా నాయకత్వాను
కైతొంగం చేపోసిన చారిత్రిక పోరాటంతో మోడీ ప్రఫుత్వం దిగివచ్చి మూడు
వ్యవసాయ చట్టాలను రద్దు చేయాల్చి వచ్చింది.

ప్రాపులు న్యాయాలు ఉపాయాలు వ్యాప్తికంగా పోరు
ప్రశ్నలు, పాలక- కాషాయ-కార్బోర్ట్ శక్కలకు వ్యతిరేకంగా పోరు
సల్పేలా దిశానీర్దేశం చేయాలి. దోషించ రహిత సమాజాన్ని సాధించుకునే
దిశగా కడలాలి. కష్టపడి సాధించుకున్న హక్కులను కాపాడుకోవడానికి
మాత్రమే కాకుండా... పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ నుండి మొత్తం సమాజాన్ని
చిమ్ముకి చేయడం కోసం పునరంకితమపుదూం. 2023 మేడే నాడు మనం
చేస్తున్న ప్రతిజ్ఞ ఇది.

అనునిత్వం మనిషిని సమ్మాహనపరుస్తానే ఇప్పుడు ప్రపంచాన్ని పట్టి పీడిస్తున్నాగా అతిపెద్ద సమస్య అయిపోయించి ప్రపంచీకరణ. జనజీవితమంతా మెల్లమెల్లగా దాని వ్యామోహాపు కోరల్లి చిక్కుకొని దాని ఉక్కపిడికిలో బిగుసుకుపోతూపుంది. ఆట చాప కింద నీరులా ప్రపంచ మంతా ఆక్రమించుకుంటూ వుంటే మనిషి దానికి దాసోహమైపోయి తన అస్తిత్వాన్నే కోల్పోతున్నాడు. ప్రపంచీకరణ ఆవాహనతో మన సంపదే మనకు దూరమైపోతూ వుంది. మన హృదయాల్ని స్వాశించే అనుబంధాలు ఆర్థిక బంధాలుగా మారిపోతున్నాయి. ప్రపంచీకరణ ధాటికి కవిత్వమూ నిరసన వెల్లువవుతోంది. అగ్రరాజ్యాల సాప్రాజ్యవాద దాహనికి చిన్నదేశాలు దాసోహమయ్యే వైనాన్ని అది తూర్పురభడుతోంది. ప్రపంచీకరణ నీడలో మనుగడ సాగిస్తున్న మనిషి జీవితం విలువలు కోల్పోవడాన్ని అది ఎత్తిచూపుతోంది. గ్లోబల్కెంపెన్ ఉక్కపొదాల కింద నలిగిపోతున్న జనజీవితాల విషాదాన్ని పైకి కనిపించే వూల దరహసం వంటి మోజులో పడి పతనమైపోతున్న సంస్కృతిని చూసి కవిత్వం కన్నిళ్ళ పర్యంతమై పోతోంది. రోజురోజుకూ సహజ సాందర్భాలను కోల్పోతూ కృతిమత్వాన్ని నింపుకుంటున్న మన పల్లెల బీనస్తితిని అది ధృత్యమానం చేస్తూ ప్రపంచీకరణ పట్ట వుండవలసిన అప్రమత్తతను ప్రమాద హాచ్చరికలా గుర్తుచేస్తూ వుంది.

‘బారతదేశం అట్లాంటిక్ మహాసముద్రం మీదికి ఒరిగి పోతోంది’ అంటూ మాడు వాక్యాల్ని సామ్రాజ్యవాదపు వికటార్థపోసాన్ని దృష్టినిపజేశాడు కన్నాడలోనుగుచుటుచేసి నొచ్చుకొనుచునుగాను తొచ్చుకొనుచునుగాను నొచ్చుకొని

‘బారతదేశం అట్లాంటిక్ మహాసముద్రం మీదికి ఒరిగి పోతోంది’ అంటూ మాడు వాక్యాల్ని సామ్రాజ్యపూదు వికటాట్టుపోసాన్ని దృష్టినివజేళాడు కట్టాడెందుకు లొచ్చేర్చి గూడుచేసుకున్నాడు. తొప్పినాటిని గూడాల్ని

‘ఇలా వుంటుందనుకోలెదు/డరితాడు

జింత అందంగా వుంటుండనుకోలేదు
ఒకర్నుంచి ఒకరిని వేరుచేసి
జింబినిందా శృంగానం చేస్తుండనుకోలేదు
అందరం ఒకే జింబిలో వుంటాం
ప్రక్కప్రక్కనే కూర్చోనున్న
ఒకరితో ఒకరం మాట్లాడుకోలేం
జల్లంతా పరచుకున్న రంగుల్లో
ఊపిరాడక మునకవేస్తుంటాం’
(‘ఉరితాడు’ ఖండిక నుంచి)
అంటూ ఉరితాడై మానవవివిధాన్ని కబళిస్తూ మనిషి
అనుభూతుల్ని, అనుబంధాల్ని పూర్తిగా తన వశం
చేసుకుంటున్న ప్రపంచికరణ పద్మభూషణల ఉద్ఘాస్తి
వర్ణస్తూడు వర్తమాన కథి ఆశారాజు. ప్రపంచికరణ
విసిరిన అందమైన సాంకేతికత వలలో చిక్కుకుని
విలవిలలాడు తోంది మానవ జీవితం. మన శరీరాల
మాత్రం పక్కపక్కనే వున్న అప్యాయంగా
మాట్లాడుకోలేని మన మనసులు మాత్రం ఆ
సాంకేతికతకు కనెక్టు అయిపోయి వుంటుంది. మన
అప్యాయత్వాల్ని, అనుబంధాల్ని రంగరంగుల చాస్త
రూపంలో, ఎన్నో హంగుల సౌషధాల మీడియా యాప్స
రూపంలో హరించివేయడానికి మనమధ్య
పొంచివుంటుంది ప్రపంచికరణ. అపును $\frac{7}{10}$ % దానికి
ఉరితాడును మించిన ప్రతీక ఏముంటుంది!? అది
మనిషి నిండా కృతిమత్తాన్ని, యాంత్రికతనూ
నింపేస్తూ అతనిలోని అసలైన స్పృహను మాయం
చేసేస్తూపుంది. ఆ యాంత్రికతలోనే మనిషి
కొట్టుమిట్రాడుతూ మనిషితనాన్ని కోల్పోత్తు వుంటాడ
మకే మనమట్టా అన్ని వున్న, మనమట్టా అందరూ వున్న ఎవరూ
పనంతో మనం తెచ్చిపెట్టుకొన్న శృంగాన్ని పైరాగ్యాన్ని అనుభవిస్తుంటాం.

మనల్ని అపహించేసిన టెక్కాలజీలో ఊపిరి తీసుకోవడం కూడా
 కష్టమైపోతోంది.
 ‘చురుకుదారాలను ఒంటికి ఘట్టుకొని
 పెరచిబావి దగ్గర జలకాలాడిన
 జ్ఞాపకాల ఊట ఒకటందేది
 జీవన వ్యాసార్థలకు అటూ ఇటూ
 గంటలమోతసేని రెక్కల విషారం
 పక్కల్ని కర్క్కభేరీలకు తగిలింఘుకొని
 లోపలి లోకాన్ని మేల్కౌలిపే ప్రభాతగానం
 కావిట్లో తెచ్చిన చెరువు చేప్రాలును
 వసారాలో మట్టికుండతో అనుసంధానిచే విన్యాసం
 ఒకటందేది ఒకటందేది ఒకటందేది
 (‘చాలా ఒకటందేవి ఖండిక నుంచి)
 ఎన్నోన్నే అందాల్ని వొలికించిన, ఎన్నోన్నే మధురాసబూతల్ని అందించిన
 జ్ఞాపకాలు ప్రపంచికరణ ఉఘ్యులో చిక్కుకొని క్రమంగా మాయమైపోతూ
 పురాజ్ఞాపకాలుగా మిగిలిపోవాన్ని గుర్తుచేసుకుంటాడు వర్షమాన కవి ఎమ్మీ
 రామిడ్ది. పెరచిబావి, మనసులో రాగాల్ని పలికించే పక్కల ప్రభాతగానం,
 మట్టికుండ ద్వారా మన వొందినిండా ఆరోగ్యాన్నందించే చెరువు
 చేప్రాలు ८०% ఇప్పుడు ఈ పద్మ సౌందర్యాలన్నీ పురాజ్ఞాపకాలై
 పోతున్నాయి. ఆ జ్ఞాపకాల కోసం మనిషి పదేవదే పలవరించే క్షణాలు
 దాపరించే పరిస్థితి ఇప్పుడు వచ్చింది. ఆ పల్లెలోని పచ్చని పొలాలు
 కాలుపోన్ని వొందినిండా నింపుకొనే ఫ్యాక్టరీలుగా మారిపోతున్నాయి.
 ప్రపంచికరణ ఒక అదృశ్యశక్తిలా మనిషి నుంచి అందపైన జీవితాన్ని
 వేరుచేసేస్తూ వుంది. అతడి పలుకూ, కులుకూ, ఆఖరికి అతడి పూర్తి
 బితుకూ కృతిమత్తువు నాజూకుతనాన్ని తొగిసేస్తూవుంది. అతడిలోని
 అసత్కున మనిషితనాన్ని కడిగేస్తూవుంది. ఆ దృశ్యాల్ని చూసి కవిత్తుం
 కొండంత ఆవేదనసు వెళ్లగుక్కుతూ పూలకీ, ప్లాస్టిక్ పులలీ గల తేడాను
 విడమరిచిచెబుతోంది. అది మనిషి మనుగడను ప్రశ్నిస్తూ ఒక బృహత్తర
 బాధ్యతలో చేపుత్సూహికై అనేక పెచ్చరికలు చేస్తామనంది.

